

man kan udvikle Hæren efterhaanden til en større Styrke. Først har man en Liniehær, saa en Reserverhær og saa omsider en Forstærkning; men enhver af disse Afdelinger for sig er selvstændig. Det er ikke nødvendigt at indkalde Reserven, fordi man indkalder hele Linien, og man behøver heller ikke at indkalde Forstærkningen, fordi man indkalder Reserven. Det er denne gradvise Udvikling, der har store Fordele, og som kan give Anledning til meget store Besparelser. Der falder mig en Ytring ind af en ældre Diplomat, som i mange Aar har været her i Landet. Han sagde forleden til mig: Hvis De har 20,000 Mand gode Tropper, saa vil man anfæ sig for nødsaget til at bringe 60,000 Mand imod dem, og hvis De har 60,000 Mand saarlige Tropper, saa vil man lade sig nøie med at bringe 20,000 Mand imod dem. Det kan være, at han har taget fejl; jeg har kun troet at burde omtale, at en saadan Ytring er falben. Jeg skal ikke opholde det høitærede Thing længer, men jeg troer dog, at jeg til Slutning bør fremsætte, hvad jeg tør kalde et Slags personlig Bemærkning. Den ærede Taler har antydet, at jeg ikke bunte gunstigt om de schweiziske Militairforhold. Jeg vilde ikke her tillade mig at udtale nogen egen Dom om noget andet Lands Militairforfatning eller Militairtilstand, thi det vilde ikke være passende for et Medlem af Regjeringen, og det har jeg heller ikke gjort; jeg har kun omtalt, at der foreligger officielle Rapporter. Forbundsregjeringen har nemlig, formodentlig i Følgesen af, at de militaire Tilstande ikke vare ganske tilfredsstillende, nedsat en Commission for at undersøge dem, og denne Commissions Præsæs var ikke nogen Stofmilitair, men en forhenværende Præsident for Forbundsregjeringen, altsaa en civil Mand, en overordentlig høitstaaende og erfaren Statsmand, og det er denne Statsmands Beretning til Forbundsregjeringen, som her foreligger Offentligheden. Det er denne Beretning, jeg sigtede til, da jeg omtalte, at der forelaa officielle Rapporter, som antydede, at de schweiziske Militairforhold ikke vare tilfredsstillende. Jeg har, som sagt, paa Grund af de Hensyn, min Stilling paa lægger mig, specielt troet at burde gøre opmærksom derpaa; jeg tillader mig ikke her at

udtale nogen selvstændig Mening om de schweiziske Militairforhold; men hvis f. Ex. det ærede Medlem havde været Præsident i en Commission, der havde undersøgt vore militaire Forhold, og havde indgivet en Beretning til Regjeringen, af hvilken det fremgik, at Forholdene vare overmaade utilfredsstillende, saa troer jeg, at man ogsaa i Udlandet vilde kunne beraabe sig paa et saadant Document.

Formanden: Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

B. Christensen: Med Hensyn til den høitærede Ministers sidste Bemærkning om Schweiz skal jeg blot tillade mig den Ytring, at min Opfattelse af Schweiz's Historie er den, at man siden 1815 jævnlig der har udmærket sig ved fra Regjeringens Side igjennem Commissioner at søge det schweiziske Forsvarsvæsen udviklet og forbedret. Det forekommer mig, at man i dette Dieblif, hvor noget lignende foregaar i alle Lande, ikke kan undre sig over, at Schweiz ogsaa har nedsat en Commission i samme Siemod, og at denne Commission med stor Styrke har udtalt sig for Fastholdelsen af det schweiziske Militairvæsen. Giv Gud, vi havde Noget, der blot tilnærmelsesviis naaede dette. Med Hensyn til den snilde Anvendelse i dette Dieblif af den gamle Diplomats Udtalelse om de 20,000 og de 60,000 Mand, skal jeg bemærke, at den siger Pokkers Lidt. Det klinger godt, men jeg tilstaaer, at jeg er overbevist om, at vor høitagtede Krigsminister hellere vil have 60,000 Mand selv af vore mindre øvede Infanterister, mod 20,000 Mand veldresserede Preussere af alernyeste Art, end omvendt nøies med et mindre Antal vel øvede Tropper mod en større Styrke. Endelig maa jeg sige, at den høitærede Krigsminister gjør mig uret, naar han lægger mig til Last, at jeg paa eengang vil have Alt. Jeg veed ikke, hvad der kan berettige ham eller Nogen til at troe dette; jeg tager det allerstørste Hensyn til Omstændighederne, og det har aldrig ved mine Overveielser af denne Sag — og de have været mange — været ude af mit Sind, at man haade maatte see hen til Tid og til